

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ (...) wyrokiem zaocznym z dnia 3.01.2019 r. uznał obwinioną A. G. za winną tego, że będąc współwłaścicielem pojazdu marki V. o nr rej. (...) wbrew obowiązкови wynikającego z doręczonego jej w dniu 18.01.2017 r. wezwania uprawnionego organu - Straży Miejskiej (...) W., w W. przy ul. (...), nie wskazała komu powierzyła w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 18 grudnia 2016 r. o godz. 15:40, czym wyczerpała znamiona wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” i za to, na podstawie **art. 96 §1 i § 3 k.w.** wymierzył jej **karę 300,- (trzystu) złotych grzywny.**

Obwiniona nadesłała wyjaśnienia na piśmie (pisma z dnia 5 marca 2018 roku, 29 marca 2018 roku oraz 10 grudnia 2018 roku), w których nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. A. G. w swoich wyjaśnieniach wskazała, że Straż Miejska błędnie uznała ją za właścicielkę pojazdu, gdyż jest jedynie jego współwłaścicielką, a drugim współwłaścicielem jest jej mąż, S. G.. Ponadto obwiniona podniosła, że wniosek o ukaranie został wniesiony po upływie karalności wykroczenia. A. G. wyjaśniła, że nie miała wiedzy kto we wskazanej dacie prowadził przedmiotowy pojazd, jak również żadna z trzech osób korzystających samochodów nie pamiętała tego faktu, wobec czego nie podała danych tych osób.

Sąd uznał za udowodnione następujące fakty:

- W dniu 18 grudnia 2016 roku P. L. – strażnik m.st W. ujawnił wykroczenie z art. 97 k.w. popełnione przez kierującego pojazdem marki V. o nr (...). (vide k. 1 - notatka urzędowa)
- W dniu 18 grudnia 2016 roku P. L. – strażnik (...) W. wykonał zdjęcie na potwierdzenie wykroczenia z art. 97 k.w. popełnione przez kierujące pojazdem marki V. o nr (...). (vide k. 2 - zdjęcie)
- W wyniku przeprowadzonych czynności wyjaśniających ustalono, że współwłaścicielem wskazanego wyżej pojazdu jest A. G., zaś w dniu 25 grudnia 2016 roku Straż Miejska (...) W. Oddział Terenowy w W. wezwała A. G. w terminie 7 dni do wskazania, komu powierzyła wskazany pojazd do kierowania lub używania w dniu 18 grudnia 2016 roku. A. G. została pouczone, że jako właściciel pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania we wskazanym czasie, a niedopełnienie tego obowiązku naraża zobowiązanego na odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. (vide k. 5-6 – wezwanie, k. 7 – potwierdzenie doręczenia)
- Wezwanie zostało doręczone A. G. w dniu 18 stycznia 2017 roku, którego odbiór pokwitowała osobiście. (vide k. 5-6 – wezwanie, k. 7 – potwierdzenie doręczenia)
- Będąc zobowiązaną i prawidłowo pouczoną A. G. nie udzieliła we wskazanym terminie informacji, czy używała komukolwiek w/w pojazd, a jeśli tak, to kto użytkował przedmiotowy pojazd we wskazanym dniu;
- w dniu 27 stycznia 2017 roku (data prezentaty VI Oddziału Terenowego Straży Miejskiej (...) W.) nadesłała do Straży Miejskiej wyjaśnienia, jednak nie wskazała kto był użytkownikiem pojazdu marki V. o nr (...) w dniu 18 grudnia 2016 roku. (vide k. – 8 – pismo do Straży Miejskiej)
- A. G. jest osobą nie karaną i nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. (vide k. – 95 – informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, k.96 – dane K.)

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu wina obwinionej w zakresie przypisanego jej w wyroku czynu, jak i okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości.

Oceniając całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej A. G. jedynie częściowo za wiarygodne. Z całą pewnością prawdziwe są wyjaśnienia obwinionej dotyczące okoliczności, iż zapoznała się z treścią wezwania oraz pouczeniami i odesłała do Straży Miejskiej pismo, jednak bez odpowiedzi, mimo wezwania przez uprawniony organ.

Ponadto jako prawdziwy uznać należy fakt, że obwiniona jest współwłaścicielem samochodu marki V. o nr (...). W tym zakresie wyjaśnienia są spójne i korespondują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, który to Sąd uznał za wiarygodny.

W pozostałym zakresie obwiniona przedstawiła swój punkt widzenia odnośnie obowiązujących przepisów prawnych oraz ich interpretacji, co zdaniem Sądu stanowiło linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał winę obwinionej za udowodnioną. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości potwierdza, iż obwiniona A. G. popełniła czyn, polegający na tym, iż będąc właścicielem (współwłaścicielem) pojazdu marki V. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi wynikającego z doręczonego jej w dniu 18.01.2017 r. wezwania uprawnionego organu - Straży Miejskiej (...) W., w W. przy ul. (...), nie wskazała komu powierzyła w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 18 grudnia 2016 r. o godz. 15:40, czym wyczerpała znamiona wykroczenia określonego w art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. „Prawo o ruchu drogowym”.

Zgodnie z art. 78. ust. 4 i 5 Ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W przedmiotowym wezwaniu poinformowano obwinioną, że w związku z ujawnieniem przez Straż Miejską wykroczenia polegającego na postoju pojazdu na chodniku z dala od krawędzi jezdni, może ona jako właściciel pojazdu wyrazić zgodę na przyjęcie mandatu karnego, jeżeli to ona popełniła wykroczenie bądź wskazać, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie lub też mimo obowiązku nie wskazywać, komu powierzyła swój pojazd, czym jednak wypełni znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

Obwiniona niewątpliwie zapoznała się z prawidłowo doręczonym jej wezwaniem Straży Miejskiej (...) W. (doręczonym osobiście), gdyż sama się odwołuje do niego bezpośrednio w swoich pismach z dnia 23 stycznia 2017 roku oraz 7 marca 2017 roku.

Należy wskazać, iż wezwanie zawierało informację, że w przypadku niewypełnienia oświadczenia Części A, B lub C powstaje obowiązek osobistego stawienia się z dowodem osobistym i prawem jazdy do siedziby właściwego oddziału Straży Miejskiej (...) W. w celu złożenia wyjaśnień w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia.

Należy przy tym podkreślić, iż sam obowiązek stawiennictwa nie jest związany z przymusem składania wyjaśnień, a jedynie powinnością udania się w określone miejsce w ustalonym terminie. Co więcej, obwiniona została pouczona, że w przypadku wystąpienia trudności z osobistym stawieniem się osoby, w stosunku do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, istnieje możliwość złożenia wyjaśnień na piśmie i przesłania ich w terminie 7 dni. Oskarżyciel publiczny sprostą zatem obowiązkowi prawidłowego pouczenia obwinionego. Wskazał na jego możliwą rolę procesową, obowiązki i uprawnienia. Treść odpowiedzi obwinionej do Straży Miejskiej wskazuje, że rolę tą zrozumiała i wykluczone jest jej działanie pod wpływem błędu.

Nadto jeżeli według obwinionej samochód, którego była współwłaścicielem, mogło w danym czasie użytkować więcej osób (w wyjaśnieniach z dnia 10 grudnia 2018 roku wskazała, że użytkowników samochodu było trzech), winna ona podnieść tę okoliczność i podać dane wszystkich tych osób. Podanie tych informacji uczyniłoby zadość ciężącemu na

niej obowiązkowi, a zarazem mogłoby się przyczynić do ustalenia faktycznego sprawcy wykroczenia. Dalsze czynności wyjaśniające w tym względzie należałyby już do Straży Miejskiej.

Podkreślić przy tym należy, że jedynie umyślne fałszywe oskarżenie innej osoby o popełnienie wykroczenia rodziłaby odpowiedzialność karną z art. 234 k.k.

Wskazać przy tym należy, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2014 r., sygn. P 27/13 wyłączenie odpowiedzialności za wykroczenie określone w art. 96 § 3 k.w. jest możliwe, ale tylko w sytuacji, gdy udzielenie odpowiedzi, komu został powierzony pojazd mogłoby narazić osobę najbliższą właścicielowi lub posiadaczowi pojazdu na odpowiedzialność **za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe**. (art. 41 § 1 k.p.w. w zw. z art. 183 § 1 k.p.k.) Natomiast możliwość narażenia na odpowiedzialność za wykroczenie nie wyłącza obowiązku właściciela lub posiadacza pojazdu do wskazania osoby najbliższej na żądanie właściwego organu, jeżeli dopuściła się ona wykroczenia, kierując powierzonym jej pojazdem lub go używając, co jest zgodne z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą proporcjonalności.

Okoliczność, że obwiniona w czasie czynu była współwłaścicielem przedmiotowego samochodu nie oznacza, że konieczne było dokonanie zmiany w opisie zarzucanego jej czynu, gdzie została określona mianem właściciela tego pojazdu. Słowo „właściciel” jest jedynie określeniem bardziej ogólnym, a bycie współwłaścicielem samochodu nie oznacza, że nie jest się jego właścicielem. Każdy współwłaściciel jest bowiem zarazem właścicielem. Istota współwłasności polega właśnie na tym, że własność tej samej rzeczy przysługuje niepodzielnie kilku osobom.

Na uwzględnienie nie zasługuje również argument obwinionej, że bezpodstawne jest skierowanie wniosku o ukaranie po tak długim czasie od popełnienia wykroczenia. Wniosek o ukaranie może być składany we właściwym sądzie w okresie jednego roku od popełnienia czynu będącego wykroczeniem. Jeżeli przed upływem wskazanego terminu oskarżyciel publiczny nie złoży do sądu takiego wniosku, karalność wykroczenia przedawnia się.

W przedmiotowej sprawie Straż Miejska (...) W. zachowała ustawowy termin, gdyż roczny okres przedawnienia liczy się od następnego dnia okresu, w którym to obwiniona była zobowiązana do wskazania komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania zgodnie z art. 96 §3 k.w.

Wymierzając obwinionej karę Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 33 k.w. i uwzględnił okoliczności wpływające zarówno łagodząco, jak i obciążająco na jej wymiar. Sąd uznał, że kara w wymiarze 300 złotych grzywny jest karą adekwatną do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuściła się obwiniona.

W ocenie Sądu do okoliczności obciążających obwinioną zaliczyć należy ignorowanie obowiązujących przepisów, jak również to, że swoim zachowaniem dała wyraz lekceważącego zachowania wobec uprawnionych organów samorządu terytorialnego, czuwających nad porządkiem w danym regionie.

Po stronie okoliczności łagodzących Sąd wziął pod uwagę, iż obwiniona nie była uprzednio karana za przestępstwa, ani nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

Wymierzona kara, zdaniem Sądu, nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do obwinionej, oraz cele w zakresie społecznego oddziaływania.

Kara musi być jednak dolegliwością, która pomoże uświadomić obwinionej, że postąpiła w sposób sprzeczny z porządkiem prawnym i jednocześnie powstrzymywać ją od kolejnych naruszeń przepisów w ruchu drogowym. W przekonaniu Sądu orzeczona tytułem grzywny kwota 300 zł nie przekracza możliwości majątkowych obwinionej, a wręcz przeciwnie – stanowi karę adekwatną, uwzględniając wszystkie okoliczności zdarzenia, zważywszy na górną granicę zagrożenia karą grzywny w wysokości 5.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona kara wpłynie dyscyplinująco

na sposób zachowania obwinionej w przyszłości oraz skłoni ją do wykazywania większego szacunku obowiązującym przepisom prawnym.

Na podstawie art. 119 § 1 k.p.w oraz art. 616 § 2 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w. Sąd zasądził od obwinionej koszty sądowe w kwocie 130 złotych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.